

กรรมของ ผู้ไม่ เชื้อ
เรื่อง บุญ เรื่อง บาป

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง
เป็นผู้มีหน้าชุ่มด้วยน้ำตา ร้องไห้เสวยผลของกรรมโดยอยู่
กรรมนั้นอันบุคคลกระทำแล้วไม่ได้เลย

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๗๖

เราได้เห็นดีเห็นอกกันมาตลอดทั้งวันแล้ว จากการประกอบภารกิจหน้าที่การงาน การศึกษาเล่าเรียน ในช่วงเวลาต่อจากนี้ไป เราจะได้ให้โอกาสแก่ตัวของเราเอง ในการแสวงหาสาระอันแท้จริงของชีวิต เพิ่มเติมสิ่งที่มีคุณค่าที่สุดให้กับชีวิตของเราด้วยการปฏิบัติธรรม ชีวิตจะได้ประสบแต่ความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรม ให้ใจอยู่ในกระแสธรรม จะมีความสุขสดชื่นเบิกบาน คลายจากความเห็นดีเห็นอกที่เราตราตรำกันมาตลอดทั้งวัน ช่วงเวลานี้เป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด ที่เราจะได้ฝึกใจให้หยุดนิ่ง เพื่อทำความบริสุทธิ์ให้บังเกิดขึ้นในใจ จะได้เข้าไปพบกับพระรัตนตรัยภายใน

พระลัมมะลัมพุทเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“น ตํ กมฺมํ กตํ สาธุ ยํ กตฺวา อนุตฺตปติ

ยสฺส อสฺสํมุโข โรอโห วิปากํ ปฏิเสวติ

บุคคลทำกรรมใดแล้ว ย่อมเดือดร้อนในภายหลัง เป็นผู้มีหน้าซุ้มด้วยน้ำตา ร้องไห้เสวยผลของกรรมโดยอยู่กรรมนั้นอันบุคคลกระทำแล้วไม่ดีเลย”

อวิชชา คือความไม่รู้แจ้งในพระสัทธรรม เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อชีวิต อวิชชาเป็นรากเหง้าแห่งกิเลสอาสวะทั้งหลาย ที่คอยบังคับให้มนุษย์คิดไม่ดี ส่งผลให้คำพูดและการกระทำไม่ดี

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๓๓

ตามไปด้วย ความไม่รู้จริงอาศัยความนึกคิดดันเดานี้ คิดเข้าข้างตนเองบ้างว่า บุญบาปไม่มี หรือสิ่งใดที่ทำไปแล้วคงไม่ส่งผลในภพชาติเบื้องหน้า เมื่อไม่รู้จริง ทำให้เกิดความประมาทมัวเมาในชีวิต เมื่อประมาทก็ทำให้พลั้งพลาดไปทำบาปอกุศล ส่งผลเป็นวิบากกรรมอันทุกข์ทรมานในอบายภูมิ

บาปอกุศลทุกอย่างนั้น ไม่ใช่ว่าพอทำไปแล้ว จะส่งผลทันทีให้เห็นด้วยตาเนื้อ ถึงแม้ยังมองไม่เห็นผลของกรรมที่จะเกิดขึ้น สิ่งหนึ่งที่รับรู้ได้คือเราจะไม่ค่อยสบายใจ เพราะกรรมดีทุกอย่างที่เราทำ จะมีความสุขความสบายใจเป็นผล ส่วนกรรมชั่วที่ทำด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ ก็มีความทุกข์ทรมานเป็นผลกรรมตอบแทน เมื่อถึงเวลานั้นได้แต่บอกว่าสายเกินไปเสียแล้ว จะกลับมาเริ่มต้นใหม่เพื่อสั่งสมบุญให้กับตนเองอีกครั้งก็ต้องใช้เวลาอีกยาวนาน เพราะบาปกรรมที่เราทำลงไปนั้น แม้จะเจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม จะส่งผลเป็นวิบากที่ยาวนานเกินกว่า ที่เราคาดคิดเอาไว้เสียอีก

*เหมือนในยุคก่อนพุทธกาล มีเศรษฐีท่านหนึ่งชื่อ ธนपालกะ อาศัยอยู่ในเอรกะฉนัฏฐรัฐ เป็นผู้ไม่มีศรัทธาและ

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๗๘

มีความตระหนี่ เป็นนัตถิกทิวฐิบุคคล คือ มีความเห็นว่าบุญบาปไม่มี คิดว่าสิ่งที่ทำไปแล้วในโลกนี้ จะไม่ส่งผลใดๆ ในภพชาติเบื้องหน้า เพราะโลกหน้าไม่มี จึงไม่ทำบุญกุศลเลยตลอดชีวิต แม้แต่ทำมาหากิน รวบรวมทรัพย์สมบัติเอาไว้มากมาย เมื่อละโลกจึงไปบังเกิดเป็นเปรตในทะเลทราย มีร่างกายสูงประมาณเท่าต้นตาล มีผิวหนังปูดขึ้น ผมเผ้ารุงรังยุ่งเหยิงไปหมด รูปร่างพิวพรรณน่าเกลียดน่ากลัวมาก เปรตเศษฐีต้องอดอาหารอยู่นานถึง ๕๕ ปี อยากจะดื่มน้ำแก้กระหายก็ไม่มีให้ดื่ม ริมฝีปากและลิ้นแห้งผาก ถูกความหิวกระหายครอบงำ เทียวเดินงู้งานไปตามท้องทะเลทรายอันเว้งว่างที่ทุรกันดาร เพื่อแสวงหาอาหารและน้ำดื่ม แต่ก็ไม่เคยได้รับสิ่งเหล่านั้นตามความปรารถนา ต้องเป็นเปรตผู้ทิวโหยอยู่ตลอดเวลา

ครั้นพระผู้มีพระภาคเจ้าของเราเสด็จอุบัติขึ้นในโลก ได้มีพวกพ่อค้าชาวกรุงสาวัตถีบรรทุกสินค้าเต็ม ๕๐๐ เล่มเกวียนไปค้าขายต่างแดนเป็นเวลาแรมปี ในระหว่างทางได้ปลดเกวียนพักแรมอยู่กลางทะเลทราย ตั้งใจว่าจะนอนพักสักหนึ่งคืน ตกตึกของคืนวันนั้น เปรตก็ออกแสวงหาน้ำดื่มตามสถานที่ต่างๆ อย่างเช่นเคย บังเอิญผ่านมาริเวณที่พ่อค้ากำลังหลับนอนกันอยู่พอดี แต่เนื่องจากอดอยากมานาน จึงหมดเรี่ยวหมดแรง ขาอ่อนล้าลงเหมือนตาลรากขาด พวกพ่อค้านึกว่าต้นไม้โคนล้ม

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๗๕

ก็รีบปลุกกันไปมุงดู แต่เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ต้องแปลกใจกันใหญ่ เพราะสิ่งที่เห็นนั่นคือเปรต จึงได้ถามว่า “ทำไมจึงมานอนร้องโอดครวญอยู่ที่นี่”

เมื่อรู้ว่า สิ่งมีชีวิตที่น่าเกลียดน่ากลัวและมีกลิ่นเหม็นนั่นคือเปรต ก็ชนลูกขนพองพองหวาดกลัวไปตามๆ กัน ครั้นพิจารณาแล้วเปรตตนนี้ไม่มีเรี่ยวแรงและไม่ได้มาร้าย จึงถามเรื่องราวบุญกรรมของเปรตว่า “ท่านทำกรรมชั่วอะไรเอาไว้ จึงมาเกิดเป็นเปรต ทนทุกข์ทรมานอยู่ในทะเลทรายเช่นนี้”

เปรตได้สารภาพบาปของตนเอง ให้พวกพ่อค้าฟังว่า “เมื่อก่อนข้าพเจ้าเป็นเศรษฐีอยู่ในเมืองเอรภักจนะ มีพระเจ้า-ทลันนราชเป็นพระราชา ประชาชนเรียกข้าพเจ้าว่า ธนपालเศรษฐี ข้าพเจ้ามีทรัพย์ ๘๐ เล่มเกวียน แม้จะมีทรัพย์มากถึงเพียงนั้นก็ตาม แต่ไม่ได้ให้ทาน ได้ปิดประตูบริโภคอาหารตามลำพังคนเดียว เพราะไม่อยากให้พวกยากมาเห็น ข้าพเจ้าไม่มีศรัทธาเป็นคนตระหนี่เหนียวแน่น เพราะเชื่อว่าบุญบาปไม่มีจริง เป็นเพียงเรื่องราวที่กุกันขึ้นมาเท่านั้น ข้าพเจ้าได้ด่าพวกยากและห้ามปรามมหาชนผู้กำลังให้ทาน ทำแต่กรรมชั่วเอาไว้ จึงต้องมาเป็นอย่างนี้”

เมื่อก่อนข้าพเจ้าสงวนทรัพย์ไว้ แม้มีทรัพย์สมบัติมาก

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๘๐

ก็ไม่ยอมให้ทาน ข้าพเจ้าไม่เคยทำที่พึงในโลกให้กับตนเองเลย บัดนี้ได้รับผลกระทบเหล่านั้นแล้ว ต้องมาเดือดร้อนในภายหลัง พ้นจาก ๔ เดือนไปแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องตายตกนรกหมกไหม้อีก เป็นคุกเหล็ก ๔ เหลี่ยม แยกเป็นห้องๆ ล้อมด้วยกำแพงเหล็ก ครอบด้วยแผ่นเหล็ก พื้นนรกเป็นแผ่นเหล็กที่ลุกเป็นไฟ ประกอบด้วยความร้อนแผ่ไปตลอดร้อยโยชน์โดยรอบ ลุกโพล่งโชติช่วง ตั้งอยู่ตลอดเวลา ข้าพเจ้าจักต้องเสวยทุกขเวทนาในนรกนั้น ตลอดกาลนาน นั่นเป็นคติที่จะเกิดขึ้นเพราะได้ทำบาปเอาไว้มาก

เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงเศร้าโศกที่จะไปเกิดในนรกอัน เร่าร้อนนั้น ท่านผู้เจริญทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลาย ขอความเจริญจงมีแก่ท่านทั้งหลาย ผู้มาประชุมกันในที่นี้ พวกท่านอย่าได้ทำกรรมชั่วในที่ไหนๆ ไม่ว่าจะเป็นที่แจ้งหรือ ที่ลับ ถ้าว่าพวกท่านจักกระทำหรือกำลังทำกรรมชื่อนั้น แม้พวก ท่านจะเหาะหนีไปไหนก็หนีไม่พ้น ขอท่านทั้งหลายจงเลี้ยงดู มารดาบิดา ประพฤติอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล เป็นผู้เกื้อกูล แก่สมณพราหมณ์ แล้วท่านจักได้ไปสวรรค์”

พวกพ่อค้าเมื่อได้สดับคำของเปรตแล้ว ความกลัวที่ บังเกิดขึ้นจับจิตจับใจในครั้งแรกก็มลายหายสูญ เกิดความสลด ลังเวชใจเข้ามาแทนที่ มีแต่ความสงสารเปรต ปราบถนอมจะ

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๘๑

อนุเคราะห์ปรตตนนั้น จึงเอาภาชนะตักน้ำดื่มมา ให้ปรตนอน
หงาย กรอกน้ำเข้าทางปาก แต่เมื่อราดน้ำลงไปน้ำก็ไม่ไหลลงสู่
ลำคอ เพราะปรตไม่เคยทำบุญเอาไว้จึงดื่มไม่ได้ พวกพ่อค้า
ถามปรตว่า “ท่านได้ดื่มน้ำบ้างไหม” ปรตบอกว่า “น้ำแม้เพียง
หยดเดียวก็ไม่ไหลลงลำคอของข้าพเจ้า”

พวกพ่อค้าได้ฟังเช่นนั้น ยิ่งเกิดความสังเวชหนักขึ้น ถาม
ว่า “แล้วทำอะไรดีพวกเราถึงช่วยท่านได้ละ” ปรตบอกว่า
“หากพวกท่านถวายทานแด่ภิกษุสงฆ์ แล้วอุทิศส่วนกุศลให้
ข้าพเจ้า เมื่อนั้นข้าพเจ้าก็จะพ้นจากความเป็นปรต” ครั้นรุ่งเช้า
ปรตก็อันตรธานหายไป พวกพ่อค้าซึ่งไม่ได้หลับไม่ได้นอน
กันทั้งคืน รีบเดินทางไปกรุงสาวัตถี เข้าไปกราบทูลเรื่องราวที่
เกิดขึ้นระหว่างทางให้พระพุทธองค์ทรงทราบ พร้อมกับช่วยกัน
ถวายทานตลอด ๗ วัน เพื่ออุทิศส่วนกุศลให้ปรตผู้วิโยคตนนั้น
ด้วยหวังว่าจะช่วยให้พ้นจากความทุกข์ทรมาน

เราจะเห็นว่า ชีวิตหลังความตายของผู้ที่ไม่ได้สั่งสมบุญ
ไว้นั้น เป็นชีวิตที่อันตรายและอภัพอัปโชคเหลือเกิน อัปโชคคือ
หมดโอกาสที่จะทำความดี หรือพัฒนาคุณภาพชีวิตของตน
ให้สูงขึ้น หมดโอกาสที่จะสั่งสมบุญเหมือนอยู่ในโลกมนุษย์
ต้องไปทุกข์ทรมานด้วยวิบากกรรมที่ตนเองได้ก่อเอาไว้อย่างเดียว

กรรมของผู้ไม่เชื่อเรื่องบุญเรื่องบาป

๓๘๒

ดังนั้นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงทรงสั่งสอนพุทธบริษัททั้งหลาย ให้ละชั่ว ทำแต่ความดี และทำใจให้ผ่องใส จะได้มีสุคติเป็นที่ไป เพราะพระพุทธรองค์ทรงรู้แจ้งทั้งในโลกลี้และโลกหน้า ทรงรู้เห็น ด้วยลัทธิปัญญุตญาณว่า นิพพาน ภพสาม โลกกันต์เป็นอย่างไร จะไปสวรรค์และนิพพานได้อย่างไร จึงทรงมุ่งสั่งสอนให้ละเว้น จากบาปอกุศลทั้งปวง ให้ทำแต่บุญกุศลล้วนๆ เพราะฉะนั้น ให้หมั่นประพฤติธรรม สั่งสมบุญกันอย่างเดียว อย่าได้ประมาท ในชีวิต เส้นทางไปสู่สวรรค์และนิพพานของเราจะได้ราบรื่น กันทุกคน

